

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การบริหารงานของประเทศไทยมีแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเป็นตัวกำหนดเป้าหมายและทิศทางในการพัฒนาประเทศ โดยเริ่มจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 1 ที่มุ่งพัฒนาประเทศทางด้านเศรษฐกิจเป็นหลัก ผลของการพัฒนาจึงทำให้ดูเหมือนว่าเป็น การตกอ้าและขยายช่องว่างทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง ระหว่างเขตเมืองกับชนบทมากขึ้น จำเป็นที่รัฐจะต้องลดปัญหาช่องว่างอย่างเร่งด่วน (สำนักคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2535 : 7)

การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติที่ผ่านมา มีการนำทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์และรายได้เปรียบด้านแรงงานราคาถูกของประเทศ มาใช้สนับสนุนการพัฒนาและขยายฐานการผลิต โดยเริ่มจากการกระจายการผลิตภาคเกษตรกรรมสู่ พืชหลักมากขึ้น การพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อทดแทนการนำเข้า ทำให้มีการผลิตเพื่อส่งออกและ อุตสาหกรรมที่ใช้ทุนและเทคโนโลยีสูงขึ้น ทำให้ระบบเศรษฐกิจมีการขยายตัวในอัตราสูง โดยการ เจริญเติบโตดังกล่าวนอกจากจะทำให้ทรัพยากรธรรมชาติลดลงไปแล้ว ยังต้องพึ่งพาเทคโนโลยี ทุน และตลาดจากต่างประเทศด้วย ขณะที่การพัฒนาคุณภาพคน การเสริมสร้างฐานทางด้านวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี การฟื้นฟูดูแลทรัพยากร ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่เสื่อมโทรมลงยังได้เป็นไป ได้ช้า ส่งผลให้ประสิทธิภาพการผลิตโดยรวมของประเทศไม่เพิ่มขึ้น ขีดความสามารถในการแข่งขัน ของประเทศลดน้อยถอยลง ตลอดจนมีปัญหาคอขวดในสังคมจากการแย่งชิงทรัพยากร ธรรมชาติมากขึ้น (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2543 : 6)

ตลอดระยะเวลา 10 ปี นับตั้งแต่แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 เป็นต้นมา ประเทศไทยได้ปรับเปลี่ยนกระบวนการพัฒนาใหม่ ยึดการพัฒนาแบบองค์รวมที่มี คนเป็นศูนย์กลางต่อมาแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 ได้นำปรัชญาของ เศรษฐกิจพอเพียงมาเป็นปรัชญานำทางการพัฒนาและบริหารประเทศ โดยปรับเปลี่ยนวิธีการพัฒนา แบบแยกส่วนมาเป็นบูรณาการเชื่อมโยงกันทุกมิติเป็นองค์รวมพร้อมทั้งให้ความสำคัญต่อการมี ส่วนร่วมของประชาชนและทุกภาคส่วนของสังคมในทุกขั้นตอนการพัฒนา โดยวางแนวทาง การบริหารการเปลี่ยนแปลงเพื่อการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ แต่กระบวนการแปลงแผนพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 และ 9 ไปสู่การปฏิบัติภายใต้กระบวนการใหม่ดังกล่าว ยังไม่เกิดผล

เป็นรูปธรรมเท่าที่ควร สาเหตุอันเนื่องมาจากในปีแรกของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 ได้เกิดวิกฤตเศรษฐกิจทำให้ต้องเร่งฟื้นฟูแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจและลดผลกระทบที่มีต่อคน และสังคม ส่งผลให้การดำเนินยุทธศาสตร์สำคัญกระทำไม่ได้ไม่เต็มที่ อีกทั้งแนวคิดที่ยึดปรัชญาของ เศรษฐกิจพอเพียงและคนเป็นศูนย์กลางการพัฒนายังเป็นเรื่องใหม่ที่หน่วยงานส่วนใหญ่ยังไม่เข้าใจ จึงทำให้ไม่สามารถนำไปปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพผลเต็มที่ (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการ เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2550 : 25)

ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 ให้ความสำคัญกับการกระจายอำนาจ ให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยกำหนดกรอบความเป็นอิสระในการปกครองตนเองตาม เจตนารมณ์ของประชาชนและความเป็นอิสระในการกำหนดนโยบายการปกครองการบริหารงาน บุคคล การเงินและการคลัง และมีอำนาจหน้าที่ของตนเอง การที่จะทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ ดังกล่าวแต่ละประเทศต่างก็มีนโยบายและกลวิธีแตกต่างกันไปตามแนวคิดและสภาพแวดล้อม ของประเทศนั้น ๆ แม้แต่ในประเทศเดียวกันแนวนโยบายและกลวิธีในการพัฒนาที่ผันแปรไปตาม แนวคิดของผู้ที่มีบทบาทในการกำหนดทิศทางการพัฒนาในขณะนั้น อย่างไรก็ตามแผนพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 ก็ยังคงยึดกระบวนการพัฒนาใหม่ดังกล่าว และให้ ความสำเร็จกับการมีส่วนร่วมของประชาชนทุกภาคส่วนในสังคมในการดำเนินการ ในทุกขั้นตอน ของแผน ตั้งแต่การร่วมคิด ร่วมวางแผนและร่วมดำเนินการพัฒนาตามบทบาทและความรับผิดชอบ ของแต่ละภาคส่วน อันเป็นการระดมทรัพยากรทั้งจากภาครัฐและนอกภาครัฐ และผนึกพลังสังคม จากทุกภาคส่วนให้เป็นเครือข่ายขับเคลื่อนการพัฒนาตามยุทธศาสตร์ของแผนไปสู่การปฏิบัติ อย่างเป็นรูปธรรมรวมตลอดทั้งร่วมติดตามสอบผลการดำเนินงานตามแผนอย่างต่อเนื่อง

การวางแผนพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จะต้องสอดคล้องกับแผนพัฒนา ระดับต่าง ๆ ได้แก่แผนพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ นโยบายของรัฐบาล แผนกระทรวง แผนกรม และรัฐวิสาหกิจต่าง ๆ ซึ่งเป็นแผนระดับชาติ ยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดและ แผนพัฒนาจังหวัด ตลอดจนยุทธศาสตร์การพัฒนาอำเภอและแผนพัฒนาอำเภอซึ่งการกำหนด ยุทธศาสตร์และแผนพัฒนาระดับจังหวัดและอำเภอนั้น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และประชาคม จะมีส่วนเกี่ยวข้องอยู่ด้วย (กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น. 2546 : 11 – 12)

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจึงต้องเร่งกำหนดจุดมุ่งหมาย หรือทิศทางในการพัฒนาของ ตนเองให้ชัดเจน มีการกำหนดยุทธศาสตร์และแนวทางการพัฒนาที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในการ พัฒนาอย่างเป็นระบบ “การวางแผนพัฒนาท้องถิ่น” จึงเป็นเครื่องมือสำคัญอย่างยิ่งที่จะช่วย สนับสนุนให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความสามารถในการวิเคราะห์สภาพปัญหา ความ ต้องการของท้องถิ่น โดยให้ประชาชนในท้องถิ่นทุกระดับได้มีส่วนร่วมในการวางแผนพัฒนา

เพราะทุกคนในท้องถิ่นล้วนได้รับผลกระทบจากการวางแผนทั้งทางตรงและทางอ้อม การให้ประชาชนมีส่วนร่วมจะได้ข้อมูลมากขึ้น เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ซึ่งวางแผนพัฒนาที่สมบูรณ์ เมื่อนำไปสู่การปฏิบัติ ประชาชนในท้องถิ่นจะมีความผูกพันกับแผนพัฒนานั้น มีความเข้าใจและยอมรับแผนพัฒนาด้วยเช่นกัน ซึ่งจะทำให้แผนพัฒนาดำเนินการจนแล้วเสร็จ (สำนักบริหารส่วนท้องถิ่น. 2550 : 17)

เพื่อให้การวางแผนพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นระบบกระทรวงมหาดไทย จึงได้กำหนดระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจัดทำแผนพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2548 ซึ่งได้กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องมีแผนพัฒนาขององค์กรตนเอง โดย แผนพัฒนา หมายรวมถึงแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา และแผนพัฒนาสามปี ซึ่งจัดทำขึ้นเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และแก้ไขปัญหาของประชาชนในท้องถิ่น (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น. 2546 : 75) ตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรท้องถิ่น พ.ศ. 2542 มาตรา 16 และมาตรา 17 บัญญัติให้องค์การบริหารส่วนตำบล และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบอื่น ๆ มีอำนาจหน้าที่ในการจัดทำแผนพัฒนาพัฒนาท้องถิ่นของตนเอง ซึ่งในการวางแผนพัฒนานั้น ประกอบไปด้วย แผนระยะ และแผนระยะยาว ซึ่งแผนระยะสั้นและระยะยาวต่างเกี่ยวข้องกับการกำหนดนโยบายการปกครอง การบริหาร การบริหารงานบุคคล การเงินการคลัง และการปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายกำหนด แผนยุทธศาสตร์ การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่กำหนดยุทธศาสตร์และแนวทางการพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งแสดงวิสัยทัศน์ พันธกิจ และจุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนาในอนาคตโดยสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนพัฒนาจังหวัด แผนพัฒนาอำเภอ และนโยบายในการพัฒนาท้องถิ่น

การวางแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาท้องถิ่น เป็นกระบวนการกำหนดทิศทาง การพัฒนา ในอนาคตขององค์กร โดยกำหนดสถานะภาพความต้องการและแนวทางในการดำเนินการเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย บนพื้นฐานของการรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลอย่างเป็นระบบ สอดคล้องกับศักยภาพปัญหาและความต้องการของชุมชน เพื่อให้การดำเนินการตามข้อกำหนดต่าง ๆ บรรลุตามเป้าหมาย โดยสามารถแก้ไขปัญหา และสามารถตอบสนองความต้องการของชุมชน ครอบคลุมทุกด้านองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านซ่ง เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ได้รับการจัดตั้งตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 มีฐานะเป็นนิติบุคคล มีอำนาจและหน้าที่ในการตัดสินใจในการบริหารงานองค์การบริหารส่วนตำบล ตราข้อบัญญัติและอำนาจหน้าที่ต่าง ๆ ตามที่กฎหมายกำหนด ซึ่งงานนโยบายและแผนขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านซ่ง มีหน้าที่จัดทำแผนยุทธศาสตร์พัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านซ่ง โดยมี

วัตถุประสงค์เพื่อเป็นกรอบแนวทางในการพัฒนาท้องถิ่น และมีเป้าหมายหลักคือเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลที่ “การคมนาคมก้าวหน้า เศรษฐกิจพัฒนา สหวิหาค้าวไกล สิ่งแวดล้อมไร้มลพิษ” แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาดังกล่าวขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านซ่ง มีจำนวน 6 ด้าน คือ ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ และศูนย์กลางวัฒนธรรม ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านส่งเสริมให้เป็นแหล่งผลิตและจำหน่ายสินค้าเกษตรอินทรีย์ ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการสร้างชุมชนเข้มแข็งการพัฒนาคนและสังคมที่มีคุณภาพ ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐาน ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการบริหารจัดการและการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการเมืองการบริหารจัดการและการพัฒนาบุคลากร

ด้วยเหตุดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านซ่ง อำเภอคำชะอี จังหวัดมุกดาหาร เพื่อทราบระดับการดำเนินงานขององค์กร และนำผลการวิจัยเป็นข้อมูลที่ใช้ประกอบการวางแผน เพื่อปรับปรุงการดำเนินงานให้มีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับความต้องการของประชาชนมากขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาของ องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านซ่ง อำเภอคำชะอี จังหวัดมุกดาหาร
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาของ องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านซ่ง อำเภอคำชะอี จังหวัดมุกดาหารที่มี เพศ อายุ และหมู่บ้านที่อาศัย แตกต่างกัน
3. เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะของประชาชนต่อการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านซ่ง อำเภอคำชะอี จังหวัดมุกดาหาร

สมมติฐานการวิจัย

1. ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านซ่ง อำเภอคำชะอี จังหวัดมุกดาหารอยู่ในระดับมาก
2. ประชาชนที่มีเพศ/อายุ ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้าน และหมู่บ้านที่อาศัยต่างกัน มีระดับความคิดเห็นที่มีต่อการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านซ่ง อำเภอคำชะอี จังหวัดมุกดาหาร แตกต่างกัน

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านพื้นที่

การศึกษานี้ศึกษาในพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านซ่ง อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดมุกดาหาร

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ศึกษาระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์ การพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านซ่ง และเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านซ่ง ทั้ง 6 ด้าน ได้แก่

- 2.1 ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้และศูนย์กลางวัฒนธรรม
- 2.2 ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านส่งเสริมให้เป็นแหล่งผลิตและจำหน่ายสินค้าเกษตรอินทรีย์
- 2.3 ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการสร้างชุมชนเข้มแข็งการพัฒนาคนและสังคมที่มีคุณภาพ
- 2.4 ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน
- 2.5 ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการบริหารจัดการและการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- 2.6 ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการเมืองการบริหารจัดการและการพัฒนาบุคลากร

3. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ ประชาชนที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป ที่มีชื่อในสำนักทะเบียนท้องถิ่นอำเภอลำทะเมนชัย ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านซ่ง อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดมุกดาหารจำนวน 4,133 คน (สำนักทะเบียนอำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดมุกดาหาร. 2557 : 1)

3.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 365 คน โดยใช้สูตรทาร์ยามานะ (Taro Yamane. 1973 : 727)

3.3 ตัวแปรที่เกี่ยวข้องในการวิจัย ประกอบด้วย

3.3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ คุณลักษณะของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกเป็นเพศ อายุ และหมู่บ้านที่อาศัย

3.3.2 ตัวแปรตาม คือ ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านซ่ง อำเภอคำชะเอี จังหวัดมุกดาหาร จำนวน 6 ด้าน จำแนกเป็น

- 1) ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้และศูนย์กลางวัฒนธรรม
- 2) ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านส่งเสริมให้เป็นแหล่งผลิตและจำหน่ายสินค้าเกษตรอินทรีย์
- 3) ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการสร้างชุมชนเข้มแข็งการพัฒนาคนและสังคมที่มีคุณภาพ
- 4) ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน
- 5) ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการบริหารจัดการและการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- 6) ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการเมืองการบริหารจัดการและการพัฒนาบุคลากร

4. ขอบเขตด้านระยะเวลา

การศึกษานี้ ใช้ระยะเวลาของการศึกษาระหว่างเดือน มิถุนายน ถึงเดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2557

นิยามศัพท์เฉพาะ

องค์การบริหารส่วนตำบล หมายถึง องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านซ่ง อำเภอคำชะเอี จังหวัดมุกดาหาร องค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดมุกดาหาร จำนวน 29 องค์การบริหารส่วนตำบล ที่มีฐานะเป็นนิติบุคคลและเป็นราชการส่วนท้องถิ่น มีอำนาจตัดสินใจในการบริหารงานของตำบล ตามที่กฎหมายกำหนดไว้

ประชาชน หมายถึง ประชาชนที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป ที่มีชื่อในสำนักทะเบียนท้องถิ่น อำเภอคำชะเอี ที่อาศัยอยู่ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านซ่ง อำเภอคำชะเอี จังหวัดมุกดาหาร การดำเนินงาน หมายถึง พฤติกรรมด้านการปฏิบัติงานที่สามารถสังเกตได้ อาจปฏิบัติได้ทันทีหรือมีความล่าช้าตามปัจจัยต่าง ๆ เช่น ความรู้ ความสามารถ ทัศนคติ โอกาส เป็นต้น ซึ่งในการดำเนินงานนั้นต้องมีการกำหนดวิธีการกระทำสิ่งที่จะต้องทำต่าง ๆ ไว้เป็นการล่วงหน้า

เพื่อผลสำเร็จตามที่ต้องการ ในที่นี้ หมายถึง การปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านซ่ง ตามแนวทางยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านซ่ง จำนวน 6 ด้าน คือ ด้านสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้และศูนย์กลางวัฒนธรรม ด้านส่งเสริมให้เป็นแหล่งผลิตและจำหน่ายสินค้าเกษตรอินทรีย์ ด้านการสร้างชุมชนเข้มแข็งการพัฒนาคนและสังคมที่มีคุณภาพ ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านการบริหารจัดการและการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และด้านการเมืองการบริหารจัดการและการพัฒนาบุคลากร

แผนยุทธศาสตร์การพัฒนา หมายถึง แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นที่กำหนดโดยยุทธศาสตร์ และแนวทางการพัฒนาขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งแสดงถึงวิสัยทัศน์ พันธกิจ และจุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนาในอนาคต โดยสอดคล้องกับ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนพัฒนาจังหวัดและแผนพัฒนาอำเภอ ที่จัดทำขึ้น สำหรับปีงบประมาณแต่ละปีขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านซ่ง อำเภอคำชะอี จังหวัดมุกดาหาร จำนวน 6 ด้าน ได้แก่ ความคิดเห็น หมายถึง ความเชื่อที่แสดงออกตามที่เห็น ที่รู้ หรือที่คิดเป็นการแสดงออกทางด้านความรู้สึกต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดด้วยการพูดหรือการเขียน โดยอาศัยพื้นฐานด้านความรู้ ประสบการณ์ และสภาพแวดล้อม ในที่นี้ หมายถึง ความคิดเห็นของประชาชนในเขตพื้นที่ตำบลบ้านซ่ง ที่มีต่อการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านซ่ง อำเภอคำชะอี จังหวัดมุกดาหาร ทั้ง 6 ด้าน คือ ด้านสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้และศูนย์กลางวัฒนธรรม ด้านส่งเสริมให้เป็นแหล่งผลิตและจำหน่ายสินค้าเกษตรอินทรีย์ ด้านการสร้างชุมชนเข้มแข็งการพัฒนาคนและสังคมที่มีคุณภาพ ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ด้านการบริหารจัดการและการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และด้านการเมืองการบริหารจัดการและการพัฒนาบุคลากร

ความคิดเห็น หมายถึง ความเชื่อที่แสดงออกตามที่เห็น ที่รู้ หรือที่คิด เป็นการแสดงออกทางด้านความรู้สึกต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดด้วยการพูดหรือการเขียนโดยอาศัยพื้นฐานด้านความรู้ ประสบการณ์ และสภาพแวดล้อม ในที่นี้ หมายถึง ความคิดเห็นของประชาชนในเขตพื้นที่ตำบลบ้านซ่ง ที่มีต่อการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านซ่ง อำเภอคำชะอี จังหวัดมุกดาหาร ทั้ง 6 ด้าน คือ ด้านสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้และศูนย์กลางวัฒนธรรม ด้านส่งเสริมให้เป็นแหล่งผลิตและจำหน่ายสินค้าเกษตรอินทรีย์ ด้านการสร้างชุมชนเข้มแข็งการพัฒนาคนและสังคมที่มีคุณภาพ ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ด้านการบริหารจัดการและการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และด้านการเมืองการบริหารจัดการและการพัฒนาบุคลากร

ด้านสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้และศูนย์กลางวัฒนธรรม หมายถึง การปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านซ่ง ในการส่งเสริมการเรียนรู้ของประชาชนอย่างต่อเนื่อง สนับสนุนทุนการศึกษาเด็กเรียนดีเป็นประจำทุกปี จัดกิจกรรมประเพณีอย่างต่อเนื่อง สนับสนุนกิจกรรมด้านวัฒนธรรมของประชาชนอย่างสม่ำเสมอ และส่งเสริมให้เยาวชนรักษาประเพณีวัฒนธรรมของท้องถิ่นอย่างต่อเนื่อง

ด้านส่งเสริมให้เป็นแหล่งผลิตและจำหน่ายสินค้าเกษตรอินทรีย์ หมายถึง การปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านซ่ง ในการส่งเสริมอาชีพให้กับประชาชนอย่างสม่ำเสมอ สนับสนุนการพัฒนาฝีมือแรงงานเป็นประจำ ส่งเสริมการผลิตสินค้าของชุมชนอย่างเป็นระบบ ส่งเสริมประชาชนปลูกพืชปลอดสารพิษ ส่งเสริมเกษตรแบบผสมผสานทุกฤดูกาล

ด้านการสร้างชุมชนเข้มแข็งการพัฒนาดนและสังคมที่มีคุณภาพ หมายถึง การปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านซ่ง ในการร่วมพัฒนาชุมชนเข้มแข็งอย่างสม่ำเสมอ สนับสนุนการฝึกอบรม อปพร.อย่างสม่ำเสมอ จัดเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุอย่างทั่วถึง ส่งเสริมอาชีพของคณพิการอย่างทั่วถึงจัดบริการฉีดวัคซีนป้องกันโรคต่าง ๆ อย่างทั่วถึง

ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน หมายถึง การปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านซ่ง ในการซ่อมแซมถนนให้ใช้การได้ดี จัดให้มีไฟฟ้า ตามท้องถนนอย่างทั่วถึง จัดบริการประปาอย่างเพียงพอ จัดให้มีการขุดลอก หนองน้ำธรรมชาติ และก่อสร้างรางระบายน้ำอย่างทั่วถึง

ด้านการบริหารจัดการและการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หมายถึง การปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านซ่ง ในการรณรงค์ให้ประชาชนอนุรักษ์ป่าไม้และทรัพยากรธรรมชาติของท้องถิ่น รณรงค์ส่งเสริมให้ประชาชนปลูกต้นไม้เป็นประจำ ให้การดูแลรักษาต้นไม้ที่ปลูกในเขต อบต. อย่างสม่ำเสมอ อบรมให้ความรู้ในการจัดเก็บขยะมูลฝอย และจัดให้ประชาชนศึกษาดูงานนอกสถานที่

ด้านการเมืองการบริหารจัดการและการพัฒนาบุคลากร หมายถึง การปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านซ่ง ในการให้โอกาสประชาชนเสนอ โครงการเพื่อนำมาจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาตำบลบ้านซ่ง ส่งเสริมให้เกิดเวทีชาวบ้าน เพื่อพบปะแลกเปลี่ยนประสบการณ์และแนวทางแก้ไขปัญหาร่วมกัน จัดให้มีเวทีประชาคมเพื่อประสานความร่วมมือระหว่าง อบต. กับประชาชนให้ความรู้เรื่องต่าง ๆ ผ่านหอกระจายข่าวอย่างสม่ำเสมอ และจัดส่งบุคลากรเข้ารับการฝึกอบรมอย่างสม่ำเสมอ

อายุ หมายถึง อายุจริงของนายกองค์การบริหารส่วนตำบลที่ตอบแบบสอบถาม โดยนับอายุ เต็มปีปฏิทินจนถึง พ.ศ. 2546 ซึ่งเป็นปีที่ตอบแบบสอบถาม

หมู่บ้านที่อาศัย หมายถึง หมู่บ้านที่จัดตั้งขึ้นตาม พ.ร.บ.ลักษณะปกครองท้องที่ พ.ศ. 2457 ในเขตการปกครองขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านซ่ง ซึ่งประกอบด้วย 7 หมู่บ้าน คือ หมู่ที่ 1 บ้านนาสีนวล หมู่ที่ 2 บ้านซ่ง หมู่ที่ 3 บ้านโนนสังข์ศรี หมู่ที่ 4 บ้านโพธิ์ศรี หมู่ที่ 5 บ้านโนนก่อ หมู่ที่ 6 บ้านซ่ง หมู่ที่ 7 บ้านโนนสังข์ศรี

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ข้อสนเทศที่ได้จากการวิจัยเป็นข้อมูลทางวิชาการและอาจจะนำไปเป็นข้อมูลประกอบการพัฒนาการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านซ่ง อำเภอคำชะอี จังหวัดมุกดาหาร ให้มีประสิทธิภาพต่อไป

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY